

Sõna

Sest ma tean, et mu Lunastaja elab, ja tema jääb viimsena põrmu peale seisma. Ii 19:25

Mõte

Novembrikuu juhtsõnaks on Iiobi raamatu paljukorrad lause. Niiviisi hüüatas kannataja Iiob, otsides vastust inimelu kaduvuse ja kannatuse mõttele.

Jah, seda on ikka otsitud ja jäädakse otsima, kuni kestab maa ja elab inimene. Kuid suurim kannataja on olnud Jumala Poeg Jeesus, kes on ühel pärastlõunal ristil rippudes patu ja surma väe võitnud.

Inimese jaoks, inimese pärast.

Ta ei püüdnud kannatusi ja surma vältida, vaid läks nendest läbi, andes nii tähenduse ka sellele. Oma ülestõusmisega Ta kuulutas – viimane sõna ei jää surmale! Uus, igavene elu on võimalik! Novemriga jõuab lõpule järjekordne kirikuaasta. Algab advendiaeg, ootusaeg, mil me ootame Lunastaja sündi.

Palve

Hea Jumal, kõigi ajastute Isand! Aita, et suudaksime ikka hoida oma pilku Temal, kes viimsena kõige põrmu peale seisma jääb. Amen

Palveketi loomine.

Rakveres 7. novembril peetud Viru praostkonna sügissinodil otsustati muu hulgas ka praostkonna koguduste palveketi loomine.

Abipraost **Meelis-Lauri Erikson** tegi koosolekule ettepaneku järgemööda igal pühapäeval palvetada ühe praostkonna koguduse eest. Tekivad üheksateistkümnese perioodid, sest just nii palju on meie praostkonnas kogudusi. Tegevust koordineerib praostkonna sekretär **Kai Rohumägi**. Kogudused võivad talle teada anda, kui soovitakse lisaks üldisele palvetada mõne konkreetse asja eest: näiteks mingite remontide, koguduseõpetaja tervise või hoopis pühapäevakooli laste eest. Palve on ikka suur jõud ja on hea teada, et terve Virumaa kogudused palvetavad ühel pühapäeval üheskoos ühe kindla koguduse ja selle asjade pärast. Palvekett käivitub uue kirikuaasta alguses 1. detsembril.

Sõna kui suunanäitaja.

Sõna kui õpetaja. Pühakirja on läbi aegade peetud kasulikuks õppematerjaliks. See võib jagada konkreetseid elujuhiseid, kuid ka anda inimese elule üldisema selge sihi ja suuna.

Nii mõnedki arvavad, et Piibel on vaid üks püha raamat teiste raamatute seas. Selles kirjeldatavad sündmused leidsid aset enam kui 2500 aastat tagasi ja nii mõnelegi lugejaist jäävad piiblilood kaugeks ja võõraks. Samas on meie väikese riigi linnades koole ja koolitusi, mis keskenduvad just piiblihariduse andmisele.

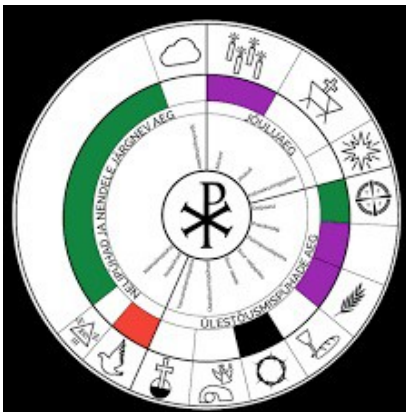
Need, kes loomislugudega lähemalt tutvuvad, teavad, et maailm loodi Jumala Sõna järele. (1.Ms. 1:1). Jumal ütles ja nii sündis. Seetõttu nimetatakse ka Piibli raamatut Jumala Sõnaks, sest seal tegutseb Ta otseselt rahva keskel. Kuid kas Piibel võib olla tänapäevases globaliseerunud maailmas suunanäitajaks, juhendajaks? Väikelastele õpetatakse juba lasteaiast alates, mida on õige teha ja mida mitte, antakse nii öelda suund kätte. Aga täiskasvanueas tuleb see suund paraku ise leida ja tihti polegi see alati kõige lihtsam. Mõned võivad koguni ütelda, et maailm on täis muid ahvatlusi ja Piiblist küll abi ei saa. Eesti piibliuurija ja teoloog **Osvald Tärk** on Piiblit nimetanud kristlase vaimse hariduse alustalaks, sest probleemid on inimühiskonnas eranditult need samad, mis nad olid piibliaegadel. Igatsetakse õnne, rahulolu, häid suhteid lähedastega ja palju muudki. Aga suundi ja tõdesid tundub olevat palju ja kõike, mida kirjutatakse või räägitakse, ei tasu ka alati uskuda. Samas ütleb Piibel, et tahab olla nõrkadele lohutajaks ja otsijatele suunanäitajaks. Nii mõnedki loomislood Piibli alguses panevad lugejat küsimusi esitama. Tärk on öelnud, et küsides õpib inimene kõige paremini. Jumal on loonud inimese mõttega, et ta omandaks teadmisi maailma, Jeesuse ja tema õpetuste kohta. Iga uus teadmine on aga „pärlis” piibliõppijalegi. Tärk viitab oma paljudes raamatutes ja kirjatöodes piibliõppe vajadusele. Näiteks maailma loomise loos õnnistab Jumal nii loodud elajaid kui inimesi ning kutsus neid üles kandma hoolt kõige eest, mis oli loodud. Ka selline tilluke viide on juba suunanäitajaks. Seega Piiblist saadav õpe ei pea olema keeruline, kuid see peab olema mõtlemapanev.

Kirikuaasta.

Kirikus on kõik suunatud Kristusele ja seepärast on kirikuaasta Kristuse-keskne ega kattu päriselt kalendriaastaga.

Kirikuaasta algab Kristuse sünni ootusega ehk adventiajaga. See on neljanädalane periood enne jõule. Jõulu-aeg kestab Kristuse ilmumisaajani, st ajani, mil me meenutame seda, milleks Ta on tulnud. Neljakümnapäevane paastuaeg eelneb kirikuaasta kõige suurematele pühadele – Suurele Reedele ja ülestõusmis-pühadele. Kristuse missioon on lõpetatud taevaminemispühaga, järgneb nelipüha. Nelipühajärgne aeg algab kolmainupühaga, mille sisse jääb hulk väiksemaid pühasid nagu näiteks jaanipäev (Ristija Johannese püha) ja lõikustänapüha sügisel. Kirikuaasta lõpeb igavikupühapäevaga ehk kõigi surnute mälestuspäevaga. Nii pühitsetakse aasta-aastalt inimese lunastusloo olulisi sündmusi. Kirikuaasta erinevate lõikude juurde kuuluvad ka erinevad liturgilised värvid. Must on leina värv. Roheline on elu ja kasvamise, ka usu kasvamise värv. Valge tähistab puhtust ja au. Punane on tunnustamise ja valgustamise värv. Violetti kasutatakse paastuajal kahetsuse ja meeleparanduse märgina.

Kirikuaasta.

VIHMAVARBLANE XXV osa

„Lembit?“ Taali vaatas üllatunult naabrimehele otsa.

„Seda, et, tere siis naabrinaine. Keerasin poolelt teelt bussipeatusesse tagasi. Mul oleks vaja sinuga tõsiselt vestelda. Kas sa mind sisse ei kutsugi? Eda saatsin Põltsamaale.“

„No jah, astu siis sisse, kui sa juba tulid.“

Seda öeldes avas Taali ukse. Jalgu lumest puhtaks kopsides astus Kasesalu Lembit kööki ja lasi silmadel väikeses köögis ringi käia.

„Ma just tegin kohvi. Soovid ka? See aitab külma vastu.“

„Jah, võtaksin küll tassikese. Ilma suhkruta.“

„Milles siis asi?“

„Seda et, nüüd on see vist juhtunud. Eda arvab, et ta on lapseootel ja mul on imelik tunne,“ pahvatas Lembit ühe ropsuga välja ja istus taburetile.

„No aga Lembit, heldeke, see on ju väga hea uudis. Kuidas ta ennast tunneb?“

„Ma ei tea. Hästi vist. Läheb pärast pühi arstile. Kas nägid Taali, Eduardi maja ees on jälle kiirabimasin? Nägin, kui tulid. Mis tal nüüd siis seekord?“

„Kes seda teab. Olen siin aknast ikka vaikselt piilunud, aga ikka ei saa aru. Äkki on midagi tõsist? Lembit, olen sinult juba ammu küsida tahtnud, et kas sina mõistad, mis meie külas viimasel ajal lahti on? Kergemalt hingata nagu enam üldse ei saa. Üks probleem saab lahendatud ja juba tuleb järgmist lahendama hakata. Mis inimestel väga on?“

„Seda nüüd küll. Ka mina olen sama mõelnud, eriti selle Bläku Eduardiga on midagi lahti. Ise juba täismees, aga käitub nagu mõni poisike. Rääkis, et neil oli Loopre Hannesega mingi insident olnud. Tõstamäe Tõnu oli löönud Eedit või kuidas see seal täpselt oli.“

„Heldeke!“

„Jah, nii see elu on. Tead, Taali ega mullegi need asjalood sugugi ei meeldi, nüüd kus Edaga sedasi. Oleme ikka üks kogukond ja peame vähemalt püüdma kokku hoida. Aga see on nii raske. Olen siin mõelnud, et Eedi tuleks kuhugi raviasutusse saata, kuid sundida ei saa ju kedagi. Pealegi on see Loopre Hannes ka päris keevaline tüüp. Tema juba asja nii ei jäta ja nõuab oma ja ega see Tõstamäe Tõnu teab mis paremgi ole. Vaatab ka, kus aga saab. Ma küll ei tunne teda eriti aga inimesed räägivad ja kes saab siis latatarde suud siin väikeses kohas sulgeda?“

Taali vaatas naabrimeest nukra pilguga ja rinnus hakkas korraka väga valus. Ta istus Lembitu vastu ja mõlemad vaikisid mõnda aega. Akna taga oli hakanud laia lund sadama. Korraka kargas Lembit laua tagant püsti, astus Taali juurde ja suudles teda midagi ütlemata otse huultele.

„Lembit, hull oled! Mida sa teed?“ tõukas Taali naabrimehe endast ehmunult eemale.

„Anna andeks, naabrinaine. Ma ei tea, see lihtsalt juhtus.“

Kasesalu Lembit oli ise ka ehmunud. Ta tõusis ja väljus majast nii kiiresti kui jalad võtsid. Läbi lume suutis ta kuidagi oma maja juurde komberdada. Mis see siis nüüd oli olnud? Veel praegugi tundis ta huultel Saare Taali huulte magusat maitset. Mis mees ta küll selline on? Kas ta ei suuda enam kontrollida oma emotsioone või on asi sootuks milleski muus. Veel nüüd, kuu temast on enam kui kaheksa kuu pärast isa saamas. Kasesalu Lembit läks koju ja istus taaskord tühja molberti ette. Nüüd olid ta pintsli-tõmbed valgele paberilehele puhtad, kindlad ja jõulised. Naise näojooned hakkasid võtma kuju, hägustusid ja täiustusid. Lembit maalis Saare Taalit. Just nüüd tundusid selle naise pisut kurblikud, mõtlikud silmad talle inspiratsiooni allikana. Lembit maalis paar tundi ja tõstis molberti poolelioleva tööga panipaika. Heldeke, millesse ta oli end mässinud? Ebakindlal sammul läks Lembit kööki. Ta avas köögikapi ukse lootes sealt pooleliitri leida. Aga ei, siis meenus talle korraka miski muu. Ta ei ole ju ometi nii nõrk. Lembit hakkas köögis edasi-tagasi käima. See suudlus, heldeke, see suudlus oli olnud nii spontaane, aga nii vale. Hakkab ta tõesti mõistust kaotama? Lembit kiikas aknast välja. Nüüd oli kiirabimasin Eduardi maja eest kadunud. Kas ta viidi ära? Hoidku küll, milline elu. Lembit tabas end nende hetkede jooksul kogevat nii palju erinevaid emotsioone. Oli ta nüüd kergemeelne?

Samal ajal istus Saare Taali samuti oma köögis ja püüdis rahuneda. Tekkinud seik oli olnud tema jaoks ebamugav ja heldeke, kuidas peaks ta nüüd Edale otsa vaatama. Kas ta üldse julgebki seda? Taali jõi veel ühe tassi kohvi ja märkas, et ta käed värisesid kogu sündmusest ikka veel. Ta pani pea kätele ja puhkes nutma. Ta nuttis nii nagu ta juba mitmel päeval ei olnud nutnud. Ta tundis südames kuumalainet. See uhkas temast läbi. Mida teha? Mida ometi teha? *Järgneb...*

Lembit